

עפ"ת 40397/10/22 - נתנאל כץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 40397-10-22 כץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90519955802

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעורר	נתנאל כץ ע"י ב"כ עוה"ד מצארווה וג'די
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד שיר מטורי
משיבה	

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת ש' שפר) שניתנה ביום 10.9.22 בהמשך 172-07-22 (וכן בתיקים שצורפו: המ"ש 506-07-22; המ"ש 13464-06-22; המ"ש 853-07-22; המ"ש 13455-06-22; המ"ש 13438-06-22), לפיה נדחו בקשות המערער מחודשים יוני ויולי 2022 להארכת מועד להישפט הנוגעות לשש עבירות מהירות שבוצעו ברכב טויוטה בין חודש 4/20 ועד חודש 3/21. הרכב האמור מוחזק על ידי המערער מטעם חברת שופרסל, והדוחות הוסבו על שמו של המערער.

למעט אחת העבירות - עבירת מהירות מיום 19.3.21 בתיק המ"ש 13464-06-22 בה נמסרה למערער הודעת תשלום קנס על ידי שוטר במעמד ביצוע העבירה, מתבססות העבירות האחרות על צילומי מצלמת מהירות, והודעות תשלום הקנס נשלחו לכתובתו הרשומה של המערער באריאל, בדואר רשום, והושבו בציון "לא נדרש".

המערער טען בבקשתו כי לא קיבל את הדוחות ואינו יודע אם נשלחו אליו, ואף טען כי עובדים אחרים בחברה נהגו ברכב במועדי ביצוע העבירות.

בית המשפט קמא קבע כי טענת המערער כי לא קיבל את הדוחות נטענה ב"עלמא", ללא בסיס, וחלה חזקת מסירה נוכח משלוח הדוחות בדואר רשום לכתובתו של המערער, ומשדברי הדואר לא נדרשו על ידו, והיה על המערער לערוך בירור בדואר ולהביא ממצאי הבירור אם ביקש להפריך את חזקת המסירה. עוד צוין כי טענה דומה עלתה גם לגבי הדוח בהמשך 13464-06-22, וכן בבקשה דומה של המערער שהוגשה בתיק נוסף - המש 818-07-22, על אף שגם הודעת הקנס בתיק הנוסף נמסרה לידי המערער במועד ביצוע העבירה, ולא נשלחה אליו בדואר, והמערער אף מחק בשל כך את בקשתו בהמשך 818-07-22. בית משפט קמא ציין כי בטענות שעלו לגבי 2 דוחות אלה, יש כדי לפגום באמינות טענתו של המערער גם ביחס לשאר הדוחות.

בנוסף נקבע כי טענת המבקש כי קיימת אפשרות כי עובדים אחרים נהגו ברכב, עלתה על ידו ללא כל בסיס ראיתי, והמערער לא מסר כל פרטים באשר לזהות הנהגים, ונסיבות השימוש ברכב. עוד נקבע כי חל שיהוי רב בהגשת הבקשות, ללא הסבר מספיק, וכי לא היתה סיבה לאי הגשתן במועד, באופן שהאינטרס של סופיות הדיון גובר.

עמוד 1

בהודעת הערעור בה חזר ב"כ המערער על עיקרי הבקשה בבית משפט קמא, נטען כי למעט "בתיק אחד" לא הוצגו הדוחות שנשלחו ולא הוצגו אישורי מסירה, וכי אישור המסירה שהוצג חסר פרטים מהותיים. חזרה ועלתה הטענה כי הרכב היה גם בשימוש של עובדי חברה אחרים, וכי לא הוצגו כל בקשות ההסבה מטעם החברה. נטען כי נוכח כך שהמערער כופר בביצוע העבירות ולא ידע כלל על קיום הדוחות, עלול להיגרם לו עיוות דין בשל עבירה שבוצעה על ידי אחר **"המודה בביצועה, ומוכן להיות מורשע ולשאת עונשו"** (סעיף 2 ע' 2 להודעת הערעור), וכי אם המבקש היה מקבל את הודעת הקנס במועד היה יכול להסב את הדוח **"על שם המצהיר הנ"ל"** (ע' 4, סעיף 4(ה)). עוד נטען כי בפסק דין שניתן בע"פ **2218/06 הייב נ. מדינת ישראל**, (22.1.2007), הובעה הסתייגות מאפשרות הרשעת בעליו של הרכב שאינו יכול להצביע על זהות הנהג שביצע את העבירה, "על אחת כמה וכמה", כמו בעניינו של המערער שהצביע **"במדויק"** על זהות מי שנהג ברכב ואף הוצג תצהיר **"המאשר את הדבר"**, של מי שנהג... ה"מוכן להודות בעבירה ולוותר על טענת ההתיישנות" (סע' 21-22 להודעת הערעור).

לא מצאתי כל ממש בערעור.

ראשית אציין, כי בדיון בפניי ביקש ב"כ המערער למחוק ערעורו בעניין הדוח שהוצג בהמש 13464-06-22; בנוסף, הוצג על ידי המשיבה מכלול דוחות ואישורי מסירה המעידים על משלוח כל הודעות תשלום הקנס לכתובתו של המערער באריאל, בדואר רשום, תוך ציון בכל אחד מאישורי המסירה, כי הדואר "לא נדרש". בנסיבות אלה, צדק בית המשפט קמא בקביעתו, כי המערער לא העלה כל טיעון ממשי כנגד חלותה של חזקת המסירה, ולנוכח מספר הדוחות שלא נדרשו, מתקשה אני להבין את טענתו הכללית של המערער בדבר אי קבלת הדוחות ללא המצאת כל הסבר או עריכת בירור בדואר. מסכים אני בנוסף, עם קביעת בית משפט קמא, כי נוכח הטענה שעלתה לאי קבלת דוחות שנמסרו ביד למערער, במעמד ביצוע העבירה, הרי שמתחזק הרושם כי הטענה בדבר אי קבלת כל הדוחות, הינה טענה גורפת שנטענה כלאחר יד, והגשת ערעור בעניינו של אחד מדוחות אלה הנוגע להמש 13464-06-22, ממנו חזר ב"כ המערער רק במהלך טיעונו, לא היתה ראויה מתחילה.

טענת ב"כ המערער ממנה השתמע כי לא הוצגו מסמכי העברה של הרכב משופרסל לשימוש המערער, נסתרה על ידי המערער עצמו, שבמהלך הדיון בפניי אישר כי החזיק ברכב הטיוטה הנדון בשנים 20-21 מטעם חברת שופרסל, ואף קיבל דוח מידי שוטר בעת שנהג ברכב זה בשנת 2021.

באשר לטענה כי אחרים עשו שימוש ברכב במהלך אותה תקופה לא הוצגה כל ראיה כפי שציין בית משפט קמא, וממילא לא הוצג בעניין זה, כל תצהיר של עובד אחר לעניין השימוש ברכב, חרף הטענה שעלתה בהודעת הערעור, והמערער אף לא נקב בשמו של המשתמש ברכב; יש להצר על כך שהטענות הועלו על ידי ב"כ המערער, ללא כל בסיס.

נוכח האמור, ומשלא נטענה כל טענה קונקרטית לגופן של אשמות, לא עולה גם חשש להתקיימות עיוות דין; משכך מורה אני על דחיית הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ז' טבת תשפ"ג, 31 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.